

Llántia

Dins de mi hi ha una llum
que no vol apagar-se.

Quan pareix que es consum,
cremant greix del costum
torna e reescolar-se.

Llumineta que vol
dur claror e me vida
bair el negre trespol
de la carn, el meu dol,
d'esperances ardida.

¡Quina lírica pau
quan s'oblida la guerra
del pany clos, i la clau;
de la nit, i el cel blau;
d'esperit i desferre!

¡Fixe llum!... ¡Qui l'encén
que ho sent que m'amara
i no sé si pretén
fer claror transcendent
o fer foc de getzone?
